

assumpto del crim o si inconscientment anava reseguint la fatxada de la cases, que allà' a l'altre banda de la plassa, se deixaven veure. Sa esposa, prima, alteta, bastant escaiguda, tota nervis. se recalrava amb nn dels porticons del balcó, i mirava, i no veia: sa pensa l'absorvia. El finent forfollant amb la espasa, tant aviat s'apoiava amb la mateixa tarima del jutge, com amb les mans a les butxaques deis pantalons se redresava amb la presumpció dels bons mossos; i n'era encara a pesar de la calua, del bigoti i perilla platejats i de la cara colorada. Al passar l'aguil pel davant del portal del corredor passejant-se amunt i avall, amb la poca llum que hi arribava i amb to encarcerat i metòdic de sos passos, tenia quelcom d'aspectre. I'l sol batent de ple aquella balconada, com nin ajossat s'entretenia'n fer brillar la cadena d'or del rellotge del jutge i la mare perla d'un riquíssim anell, enorgullida de servir com a esceptre á un dels dits prims, ossuts, de la jutgesa

Cap al tart

Era una tarde d'estiu,
un cap al tart de l'Agost.

La mar besava'l sorral
ab llassament cadenciós
y espléndit radiant de llum
anava a la posta'l sol,
llensant sobre dels vells pins
tota sa polsina d'or.

Dreta al mitg d'un finestral,
per fondo l'espai blavós,
restáves ab tanta llum
una espléndida visió.

Los teus brassos tornejats,
daurats per la llum del sol,

vaig subjectar dolçament
y sens dirte ni un sol mot.

Sobtada y ab viu neguit
voltares ton caparró...
y al creuar nostres esguart
soriguerem ab amor,
y sens esma y com d'instints,
se topáren plens de foch
nostres llabis febro senchs
esclatant un dolç petó.

Era una tarde d'estiu,
un cap al tart de l'Agost.

JOSEPI ALEMANY Y BORRÁS

